

Sygn. akt VIII U 117/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Iwona Sławińska

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2017 r. w Gliwicach

sprawy H. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania H. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 13 grudnia 2016 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 117/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 grudnia 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu H. G. prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji ZUS wskazał, że ubezpieczony nie spełnia warunków tego przepisu, gdyż nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na podstawie 20 lat kalendarzowych, w których ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu był niższy niż 250%.

W odwołaniu od decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany przez uwzględnienie wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury. Ubezpieczony zarzucił organowi rentowemu, że nie przedstawił mu jaką dokumentacją dysponuje ZUS, co spowodowało, że ubezpieczony nie wiedział, czy musi przedkładać dodatkowe dokumenty potrzebne do ponownego wyliczenia emerytury. Nadto ubezpieczony podkreślił, że nie mógł brać czynnego udziału w postępowaniu, w tym w wyjaśnieniu stanu faktycznego sprawy. W uzasadnieniu podniósł również, że w zaskarżonej decyzji ZUS nie wskazał szczegółowo jak w poszczególnych latach zatrudnienia kształtował się wskaźnik wysokości podstawy wymiaru.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony H. G. urodził się w dniu (...)

Decyzją z dnia 14 listopada 1983r., na podstawie przepisów ustawy z dnia 1 lutego 1983r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin, organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej od dnia 1 lipca 1983r.

Do ustalenia podstawy wymiaru tego świadczenia organ rentowy przyjął wynagrodzenia ubezpieczonego z 12 miesięcy, tj. od października 1982r. do września 1983r., z tytułu zatrudnienia w KWK (...).

Podstawę wymiaru emerytury górniczej ubezpieczonego ustalono ostatecznie w oparciu o wynagrodzenia z okresu od lipca 1989r. do czerwca 1990r. z tytułu zatrudnienia w KWK (...), a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 289,99% i został ograniczony do 250%.

Sąd ustalił, że po uzyskaniu prawa do świadczenia ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) w G. do 31 lipca 1990r.

W dniu 16 października 2012r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie mu prawa do kolejnej emerytury. Decyzją z dnia 6 listopada 2012r., począwszy od 1 października 2012r., przyznano mu prawo do nowej emerytury na zasadach określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Podstawę wymiaru nowej emerytury górniczej stanowiła podstawa wymiaru poprzedniego świadczenia, natomiast do ustalenia części socjalnej świadczenia przyjęto 24% kwoty bazowej obowiązującej w październiku 2012r., tj. 2.974,69 zł., ponieważ odwołujący po przyznaniu prawa do pierwszej emerytury przepracował co najmniej 30 miesięcy. Wypłatę tego świadczenia zawieszono ze względu na fakt, że jego wysokość była niekorzystna w stosunku do pierwotnie przyznanej emerytury górniczej.

W dniu 29 listopada 2016r. ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Do wniosku dołączył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za lata 1980-1984, 1988-1990 z okresu zatrudnienia w KWK (...).

Po rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy decyzją z dnia 13 grudnia 2016r. odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia świadczenia uzasadniając, że nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na podstawie 20 lat kalendarzowych, w których ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu był niższy niż 250%.

Obliczony przez organ rentowy z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia, tj. lat: 1956, 1961-1969, 1971-1972, 1980-1984, 1988-1990, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 137,67%, przy czym za lata 1955 – 1979 przyjęto wynagrodzenie minimalne z uwagi na brak udokumentowanych wynagrodzeń w ww. okresie.

Sąd ustalił, że w latach 1955 – 1984 oraz 1988 – 1990 ubezpieczony zatrudniony był w KWK (...) w G.. Początkowo pracował jako ładowacz pod ziemią. Następnie, od 2 stycznia 1959r. do 30 czerwca 1962r., zajmował stanowisko młodszego górnika pod ziemią, a od 1 lipca 1962r. do 16 marca 1963r. górnika pod ziemią. W okresie od 17 marca 1962r. do 29 lutego 1984r. pracował jako górnik przodkowy pod ziemią. Po ponownym zatrudnieniu w KWK (...) w okresie od 22 lutego 1988r. do 31 lipca 1990r. ubezpieczony pracował jako górnik pod ziemią.

Ustalono, że nie zachowała się dokumentacja płacowa ubezpieczonego za lata 1955 – 1979.

Na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu rent i emerytur Z. T. z dnia 26 czerwca 2017r. Sąd ustalił, że z uwagi na brak kartotek zarobkowych i innych dokumentów płacowych w aktach osobowych ubezpieczonego niemożliwe jest ustalenie dokładnej wysokości wynagrodzeń ubezpieczonego za lata 1955 – 1979. Jednocześnie, bazując na stawkach zaszeregowania oraz ilości dni pracy wynikających z załącznika do karty ewidencji pracy ustalono miesięczne kwoty wynagrodzeń w latach 1955 – 1979 z tym, że w wyliczeniach ujęto tylko te dodatki, które bezwzględnie przysługiwały według przepisów branżowych w górnictwie. Na podstawie ww. wyliczeń biegłego Sąd ustalił, że wskaźnik wysokości

podstawy wymiaru ubezpieczonego z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom w najkorzystniejszej wersji, tj. lat: 1964 – 1969, 1971, 1975 – 1984, 1988 – 1990, wynosi 206,50%.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego oraz opinii biegłego sądowego z zakresu rent i emerytur Z. T. z dnia 26 czerwca 2017r. (k. 17-47).

Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy jako kompletny i spójny, a poprzez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. W szczególności Sąd podzielił opinię biegłego sądowego Z. T., która została sporządzana w sposób szczegółowy i wyczerpujący, a konkluzje w niej zawarte są konkretne i przekonujące. Nadto strony nie kwestionowały opinii biegłych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego H. G. nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 1983r. jest uprawniony do emerytury górniczej obliczonej ostatecznie w oparciu o wynagrodzenia z okresu od lipca 1989r. do czerwca 1990r. z tytułu zatrudnienia w KWK (...), gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 289,99% i został ograniczony do 250%.

Bezspornie ubezpieczony po uzyskaniu prawa do emerytury pozostawał w zatrudnieniu.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony złożył bowiem w dniu 29 listopada 2016r. wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a. ustawy o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych a zaskarżoną decyzją z dnia 13 grudnia 2016r. ZUS odmówił mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na tej podstawie argumentując, że nowo ustalony wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia jest niższy niż 250%.

Sąd wskazuje, iż ustawą z dnia 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017r., poz.1383) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno – rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Nadto po uzyskaniu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało jednak, że art. 110a ustawy nie znajdzie zastosowania do ubezpieczonego, gdyż ten nie spełnił wszystkich wymaganych tym przepisem przesłanek. Ustalony na nowo wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia nie jest bowiem wyższy niż 250%.

Jak wykazano w toku postępowania obliczony przez organ rentowy z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia, tj. lat: 1956, 1961-1969, 1971-1972, 1980-1984, 1988-1990, wskaźnik wysokości podstawy

wymiaru wyniósł 137,67%, przy czym za lata 1955 – 1979 przyjęto wynagrodzenie minimalne z uwagi na brak udokumentowanych wynagrodzeń w ww. okresie.

Ubezpieczony twierdził, że w latach 1955 – 1979 osiągał wyższe wynagrodzenie niż ustalone przez organ rentowy.

Dla wyjaśnienia spornej kwestii, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rent i emerytur, który wyliczył wynagrodzenie ubezpieczonego na podstawie zgromadzonej w aktach dokumentacji. Sąd uznał, że możliwe jest odtworzenie zarobków odwołującego za sporne lata 1955 – 1979 z dostateczną dozą prawdopodobieństwa. W ocenie Sądu biegły dokonał prawidłowych wyliczeń wskaźnika wysokości podstawy wymiaru odwołującego, zgodnie z którymi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ubezpieczonego z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom w najkorzystniejszej wersji, tj. lat: 1964 – 1969, 1971, 1975 – 1984, 1988 – 1990, wynosi 206,50%.

Reasumując, skoro nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie jest wyższy niż 250%, to ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do ponownego przeliczenia pobieranej przez niego emerytury górniczej z zastosowaniem art.110a ustawy, to jest z uwzględnieniem podstawy wymiaru wyliczonej na nowo, zgodnie z art. 15 ustawy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd – na mocy (...) § 1 k.p.c. – oddalił odwołanie od decyzji z dnia 13 grudnia 2016 r.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek